

højtærede Forgænger, Hr. Brandes, paa ingen Maade anerkende, at dette er et Statslaan; i saa Tilfælde er der optaget mangfoldige Statslaan her i Landet, ja, næsten hvert eneste Aar adskillige, og min ærede Forgænger har saa ogsaa optaget adskillige. Han udtalte, at man ikke har Lov til at optage, hvad han kaldte saadanne Laan, hverken hos Banker eller hos andre Institutioner, ene med Undtagelse af Nationalbanken. Men Forholdet er f. Eks. det, for blot at holde os til Aaret 1919, at der den 31. Marts 1919 var en Debetsaldo for Finanserne hos Landmandsbanken paa 12 661 000 Kr., det var en Overtrækning paa Kreditter, der var ydede paa Smørkontoen og Superfosfatkontoen; i Handelsbanken var der i Juli 1919 en Skyld paa 3 Mill. Kr., som skyldtes Kreditydelser paa Smørkontoen, og baade hos Laane- og Diskontobanken og hos Handelsbanken har vi i 1918 haft en lignende Skyld. Det er jo Kassebeholdningsdispositioner, der her er Tale om, og som en saadan har jeg ogsaa betragtet den, der er Tale om i Forholdet til Store nordiske Telegrafskab.

Jeg skal meget gerne gøre Rede derfor. Det første Indskud fra Store nordiske Telegrafskab skete den 5. Oktober 1920; det var den Dag, Rigsdagen traadte sammen, og der eksisterede ikke noget Finansudvalg den Gang; men jeg maa tilstaa, at jeg vilde heller ikke have anset det for nødvendigt at raadføre mig med Finansudvalget derom, thi denne Dispositions Rigtighed forekom mig den Gang og forekommer mig ogsaa nu at være udenfor al Tvivl. Forholdet er nemlig dette, at Statens Skyld til Nationalbanken den Gang var meget stor, og Diskontoen var jo 7 pCt. Statskassens Skyld til Nationalbanken var saa stor, at det var generende for Nationalbanken, og at vi gentagne Gange blev anmodet om at bringe den ned, hvilket vi naturligvis vilde bestræbe os for af al Kraft. Saa kom paa det Tidspunkt netop Store nordiske Telegrafskab, som havde 8 Mill. Kr., som det gerne vilde sætte ind i Statskassen — det var for øvrigt uden nogen Foranledning fra vor Side —, og det tilbød at nøjes med en Rente, som var 1 pCt. under den, som vi maatte betale i Nationalbanken, nemlig Nationalbankens Diskonto. Nu tror jeg ikke, der i den vide Verden er nogen Forretningsmand, som vilde have sagt nej til et saadant Tilbud. Hans Hovedbankforbindelse føler sig stærkt besværet over, at hans Overtrækning er blevet saa stor, han selv kan spare 1 pCt., hvad der

af de Beløb, det her drejede sig om, dog altid er Penge. Jeg synes derfor ikke, der kan være Tvivl om, at man burde tage imod dette Tilbud. Nu er dette Indlaan fra Store nordiske Telegrafskab løbet op til 10 Mill. Kr., men jeg har allerede for flere Dage siden — for øvrigt ikke paa Foranledning af den Debat, der har fundet Sted i Landstinget imellem Hr. Brandes og mig, men af andre Grunde — opsagt dette Indlaan, saaledes at det nu bliver tilbagebetalt. Naar jeg anser det for rigtigt nu at tilbagebetale det, lige saa rigtigt, som jeg i sin Tid mente, det var at tage imod det, er det, fordi vi nu staar ganske anderledes overfor Nationalbanken, og det Øjeblik nærmer sig, da vi ikke skylder Nationalbanken flere Penge. Det vilde derfor være ganske urimeligt vedvarende at have et saadant Indlaan fra Store nordiske Telegrafskab, som Statskassens Beholdning ikke trænger til, og som dog betinger en Rente ydelse paa 6 pCt., som der ikke vil være nogen Mening i at svare. Derfor har jeg opsagt dette Indlaan. Der skal siges op med 14 Dages Varsel, og det vil blive betalt.

Det ærede Medlem mente, jeg ikke var berettiget til at sige, at Folketingets Finansudvalg ingen Indvending havde gjort derimod. Jeg har jo ikke sagt, at jeg havde haft Konference med Finansudvalget, eller at dettes Tilslutning var givet, en saadan Konference har ikke fundet Sted, og ergo har der heller ingen Tilslutning kunnet gives. Men jeg maatte dog gaa ud fra den Gang, at naar jeg sender en Skrivelse af 11. December 1920 til Folketingets Finansudvalg, var Finansudvalgets ærede Medlemmer bekendte med denne Skrivelse nogen Tid før Juleferien, og da der ikke blev gjort nogen Bemærkning, og da der ikke ønskedes noget Samraad derom, maatte jeg anse det for givet, at man ikke havde noget at indvende.

Med Hensyn til Gælden til Nationalbanken er Forholdet ganske ligetil. Det ærede Medlem vil se af selve den Redegørelse, han henviser til, at der fra Statskassen har været forskellige Indlaanskonti i Nationalbanken. Der er den saakaldte Genforeningslaanskonto, og der har været det, som man i Finansministeriet kalder den specielle Dollarskonto, den Konto, der vedrører de dansk vestindiske Øer. Paa denne har ogsaa betydelige Beløb været indsatte i Nationalbanken. Saa har vi den store Konto, Varekontoen, og den almindelige Kontokurantkonto. Nu har jeg fundet det urimeligt at have saa mange forskellige